

VI KVINNOR

Nr 4

LÄS i
detta nummer:

Om samarbete

Skall vi åter bli grott-
människor?

Barnets värld — en
farlig värld

Köper vi standard på
barnens bekostnad

Unga pionjärer för nya
kvinnoyrken

Utan allan rättfärdighet

Stockholm—Aldermas-
ton—London

Så firade vi 8 mars

Barnsida, novell, dikter,
korsord m. m.

OMSLAGSBILDEN:

Vår på Strömmen,
Foto: Key-Nilsson

Ärg. 11 - 1959 - 60 öre

Honorine Hermelin:

OM SAMARBETE

Det är nyttigt att bli uppfordrad till att tänka efter vad som gömmer sig i ett ord som man kanske använder ofta men ganska tanklöst. Då upptäcker man vilket underbart instrument ett språk är, hur det i en eller ett par stavelser kan rymma djupa erfarenheter och vida sammanhang. — Ja, där dök ett ord upp — s a m m a n h a n g! Hur skulle man inte kunna berätta i oändlighet om sammanhang vilka länkat ens hela liv, som länkat folkens liv, i den mån man förmår se en skymt därav.

Men nu gäller det samarbetet. Tänker man efter skall man kanske upptäcka att all verklig samvaro som har mening, som inte i längden blir död och tråkig och till sist odräglig, måste ha någon tåga av gemensamt arbete i sig. Tänk på samarbetet inom en familj, det som till all lycka håller på att växa upp på ett nytt och friskt sätt — samarbetet kring de nödvändiga dagliga sysslor som heter mat och disk, städning och barnavård, och tänk om därtill som en självklar nödvändighet hör att man sjunger och spelar tillsammans, hur blir inte hemkretsen en härd för trivsel och festlighet.

Ja, just trivsel och festlighet, det är samarbetets märke. Men man kunde också säga: hård ansträngning, solidaritet till övervinnande av motstånd, det är samarbetets kärna, men pass på om den inte plötsligt, nästan omärkligt i sin begynnelse, blommar upp i något som inte kan nämnas med ett ringare namn än festlighet, munterhet.

Det sista århundradet har löst upp så många dyrbara sammanhang, just i hårt arbete och fest, på landsbygdens små och stora gårdar eller samhällen, i städernas kvarter och gårdar och arbetsplatser. Men det har också fört fram en mäktig ersättning: folkrörelserna. Tänk på dem, en för en, också i vårt land. Jag nämner bara de närmaste: nykterhetsrörelsen, frikyrkorörelsen, arbetarrörelsen, kvinnorörelsen, fredsrorelsen. Alla har de fordrat av och skänkt åt människor hårt gemensamt samarbete, övervinnande av motstånd och förakt, men därtill ock-

Samarbetets nödvändighet har varit ämnet för några föredrag som rektor Honorine Hermelin-Grönbech under den senaste tiden hållit vid offentliga möten anordnade av SKV-avdelningar och till vilka kvinnor från olika organisationer infunnit sig. Här ges ett litet utdrag ur hennes tal.

så fest — samarbetets värme, kamratskapets dolda eller uppenbara festlighet.

Fredsrorelsen — där står vi nu. Det är som om den omsluter och uppslukar allt annat. Vad blir det för mening med det som uppnåtts genom de andra viktiga rörelserna, om inte fredsrorelsen mäktar föra sin sak igenom, genom motstånd och förhållelse och — inbördes splittring. Var hamnar vi annars? I en genomgående förödelse av vår jord och av oss människor, inifrån och utifrån. Och märk väl, det är den västliga världen, den som kallar sig den kristna och den fria, som från början och alltjämt håller i sin hand det vapen som med sina fruktansvärda verkningar hotar hela världen, alla länders människor. Men nu ser jag för mig att det just är på oss, oss alla vanliga, värnlösa, vapenlösa människor, som det vilar att föra fredsrorelsen till seger. Framför oss har vi för visso en mur, armerad med några för vanliga människor till synes ogenomträngliga element: militära och ekonomiska krav — man kunde också säga militär och ekonomisk skräck. Och dock är vi vanliga människor den enda makt som förmår upplösa den muren. »När den allmänna opinionen talar med klar röst är den allsmäktig», säger den gamle skarpögde, ofta pessimistiske granskaren av moderna demokratier, James Bryce. Det blir så att säga hans sista ord, resultatet av hans halvsekelånga granskning av demokratins möjligheter.

Men det gäller att den allmänna opinionen talar! samfällt! Därför behövs samarbete — det behövs all samarbetets värme, stimulans till uthållighet.

mångfaldens inspiration. Och så ser vi med ängslan, kanske, att fredsrorelsen är splittrad. Men är det så farligt? Kanske är det i stället en styrka. Ty hur mycket vidare, mera omfattande och mäktig blir inte den opinion som ur rännilar från skilda trakter flyter samman i djupet, förenas där till en strömriktning som skall, som måste vända tidens flodväg.

Bara vi inte förnekar eller anfäller varandra, förräder vårt ärliga samarbete i djupet: fred för fredens skull, helhjärtat och renhjärtat. Så kan det till sist vara en styrka med de många olikfärgade samhörigheterna.

Som vanligt kommer alltid enskilda människor att hitta vägen över gränserna, vänskapens eller de oväntade mötenas vägar. Sammanflöden på djupet kan ske hastigare än man tror. Och verkningarna kan bli större än man någonsin vågat hoppas.

Låt oss glädjas över varje samarbetets fest som förunnas oss, också i små, kanske mycket fåtaliga grupper, glädjas över dess värme, dess inspiration, dess oväntade möjligheter.

DU ÄR FRÖET

Av Karin Boye

Du är fröet och jag din mull.
Du ligger i mig och gror
Du är det barn som väntas.
Jag är din mor.

Jord, ge din värme!
Blod, ge din saft!
En okänd makt behöver i dag
allt liv jag haft.

Strömmande varma vägen
känner ingen damm,
vidare vill den skapa,
bryter sig fram.

Därför gör det så levande ont
ini mig nu:
något växer och spränger
mig —
käraste, du!

Matpriserna är redan nu alltför höga. En allmän omsättningsskatt skulle främst drabba barnfamiljerna, pensionärerna och andra vars inkomster till största delen går till mat.

MINSKA RUSTNINGARNA SÅ SLIPPER VI OMSÄN!

LO har krävt att frågan om en allmän omsättningsskatt inte skall tas upp till avgörande av riksdagen i vår utan läggas på is till hösten. Kanske skall det då visa sig att det finns andra utvägar att skaffa fram de medel som behövs för att täppa till hålet i statsbudgeten.

Förslaget är ett tydligt uttryck för den starka opinion mot planerna på en allmän omsättningsskatt som finns inom fackföreningarna. Varje vaken människa är ju klar över att en allmän oms kommer att drabba just dem som har det mest besvärligt ekonomiskt: barnfamiljerna, folkpensionärerna och de arbetslösa och deras familjer. Om man på varje matbit vi köper hem till huset skall ta ut en extra skatt kommer det att bli mycket betungande just för dem vars inkomst till största delen går till mat och andra nödvändighetsartiklar. Och en allmän omsättningsskatt kommer att drabba inte

bara livsmedlen, som är den viktigaste posten, utan allt vad vi över huvud taget behöver: kläder, tvål och tvättmedel — allt.

Den uppgörelse som träffats vid årets avtalsförhandlingar är också sådan att förslaget om införande av en allmän omsättningsskatt verkar dubbelt utmanande mot löntagarna och deras familjer. En uppgörelse som innebär att löntagarna inte ens kompenseras för den förkortade arbetstiden! Trots redan inträffade prisstegringar, trots de höjda pensionsavgifterna som ökar den direkta skattebördan och trots signalerna om nya prishöjningar på livsmedel till hösten!

Det är allt skäl för husmödrarna att säga sin mening om det utmanande förslaget till omsättningsskatt. Det finns annat att ta av än barnfamiljernas och pensionärernas hushållskassar. Sänk militärutgifterna i stället!

Ada Nilsson:

Skall vi åter bli grottmänniskor?

En fredagskväll för någon tid sedan förekom ett radioprogram, Vi går under jorden. Det började med att några sprängskott avlossades. Man visste ej om det skulle bli skämt eller allvar. Det blev blodigt allvar: en redogörelse från civilförsvaret om de utomordentliga förberedelser man gjort för ett kommande krig. Vi har ju så mycket granitberg här i landet, bättre än nästan något annat land i Europa, Norge kanske undantaget. Till och med det alprika Schweiz har dålig granitgrund och därmed ej samma möjligheter som vi att spränga sig djupt ned i bergen för att skaffa sig nästan skjutsäkra skyddsrum.

Visserligen kostar det pengar och civilförsvarets utgifter för dessa säkra tillflyktsrum uppskattas till hundratal miljoner kronor. Om jag hörde rätt — jag hoppas jag hörde fel — ända till femhundra.

Och om nu kriget dröjer eller alls inte blir av — så måste man försöka utnyttja dessa tillflyktsrum på annat sätt, till exempel som ungdomsgårdar och hobbyrum. Med ett ord: livet skulle förläggas långt borta från sol och måne. En ny grottålder inträder.

Man undrar icke på om många människor, särskilt äldre, förskräckas inför den tid vi genomlever. Man ger upp och tänker: Jag begriper ingenting och kan ingenting göra. Ungdomen reagerar häftigare, men på ett annat sätt. Nöjeslystnad, vålds- och fartdåd växer med rotlösheten och med den ökas också alkoholvanor, veneriska sjukdomar och allt möjligt elände.

Men man får ej ge upp, hur hård och kall denna vinter än är. Låt oss komma ihåg: Var vinter har vår... Det kommer en vår även för oss. Grottrummen må vara aldrig så fina — vi vill ha sol och luft. Omöjlighe-

Forts. å sid. 20

Tvätt- och putsmedel måste hållas inlåsta där det finns småbarn och rökarna bör komma ihåg att deras njutningsmedel är livsfarligt om det hamnar i babys mage. Och det kan lätt vara hänt om man är oförsiktig. Tänk på strykjärnsladden! är en uppmaning till alla mammor med småbarn.

Barnens värld

Varje år inträffar en mängd olycksfall bland barn i Sverige — c:a 10.000 — och av dessa leder omkring 400 till döden. Det mest anmärkningsvärda är att så många av dessa olycksfall inträffar i »hemmets lugna vrå» där barnet rätteligen borde vara skyddat mot alla faror. Av 1.000 fall som vårdats på Kronprinsessan Lovisas barnsjukhus hade inte mindre än drygt 300 barn fått sina skador i hemmen...

Man frågar sig naturligtvis först och främst efter orsaken till alla barnolycksfall i hemmen. Om de beror på barnets oföränderliga livlighet och företagsamhet eller om orsaken är bristande tillsyn från föräldrarnas sida. Det rätta svaret torde bli en kombination av båda delarna samt en viss skuldprocent som får läggas på den moderna familjebostaden. Många gånger är inte bostäderna konstruerade på ett tillfredsställande vis ur säkerhetssynpunkt när det gäller de små.

Man kan dela upp barnolycksfallen i hemmen i några stora huvudgrupper efter deras förekomst i sjukhusjournalerna. Som nummer ett kommer då

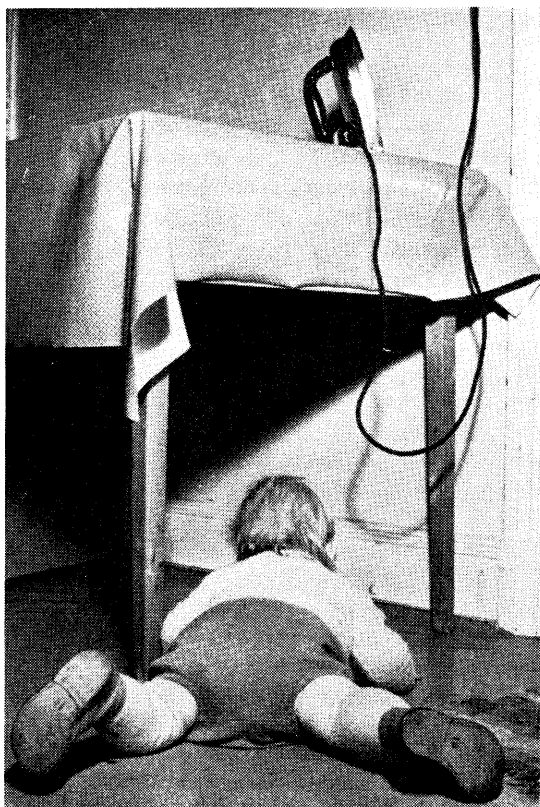
slarvigt förvarade gifter. En bland de vanligaste förgiftningarna är nikotinförgiftningen. Svåra inre skador blir också följden av starka tvätt- och diskmedel. Mediciner och tabletter av olika slag kräver också sin tribut hos de små. Dessa förgiftningsolyckor är tyvärr inte alltid slumpens tragiska resultat utan beror lika många gånger på ren ovarsamhet från föräldrarnas sida. Var för-

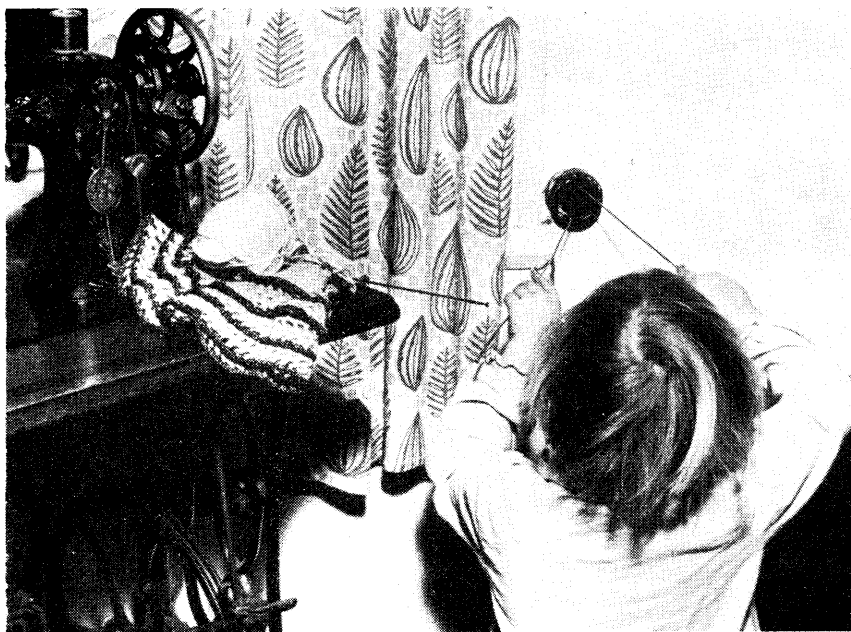
Text: Arne Öijen

Bild: K. Simms

FÖRGIFTNINGSSKADORNA

Omkring 3.000 barn förgiftas årligen i de svenska hemmen på grund av

Oskyddade el-kontakter bär skulden till många barnolyckor . . .

— en farlig värld

siktig med cigaretterna när ni har småbarn i huset. För ni vet väl att nikotinet i en halv cigarett är tillräckligt för att förgiftningsdöda en baby? Och att lut och starka tvättmedel kan förorsaka livslång invaliditet? Var förvarar ni tvätt- och putsmedel? Inte under diskbänken väl? De flesta köks- och skåputrymmen saknar effektiva lås — och just där förvaras ofta de »barnfarliga» hushållsmedlen. Hemmets medicinförråd bör förvaras i ett låsbart men ändå lättillgängligt utrymme. Sådana barnsäkra medicinskåp finns att köpa i de flesta välsorterade bostättnings- och kemikalieaffärer. Köp ett, det är en billig försäkring!

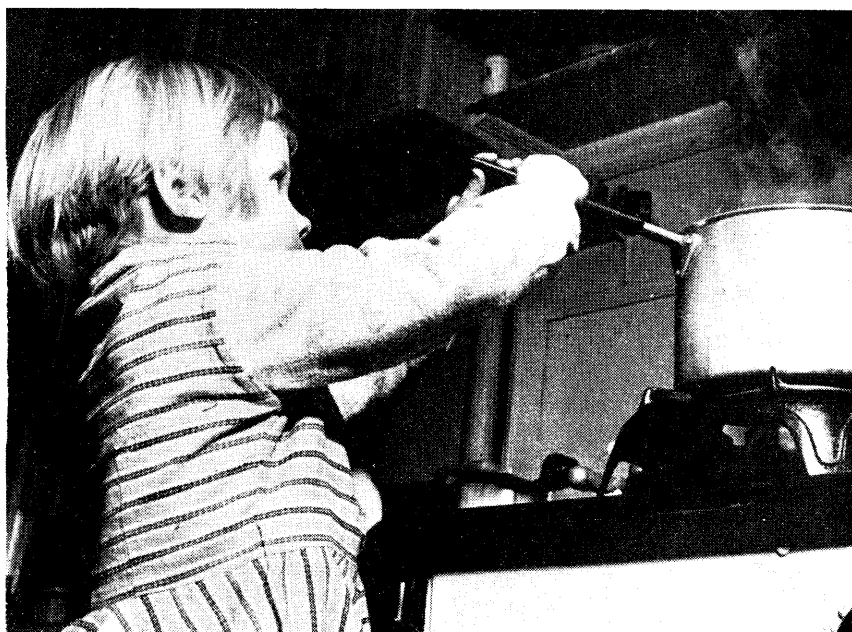
BRÄNSKADORNA

är ett annat tragiskt inslag i de små olycksfallsstatistik.

Hundratals barn får varje år mer eller mindre elakartade brännskador till följd av tanklös nyfikenhet. Kokande vatten i kastruller, oskyddade elektriska kontakter, lek med tändstickor — då hela familjens existens hotas — är några vanliga orsaker. Även när det gäller brännskadorna

kunde några enkla försiktighetsåtgärder sänka den dystra statistiken. Ställ exempelvis aldrig kastrullerna med

... liksom kastruller med hett innehåll. Placera aldrig handtaget utåt på en kastrull — innan man vet ordet av kan olyckan vara skedd.

handtagen utåt på spisen. En liten barnhand får så lätt tag och kan stjalpa det kokande innehållet över sig. Skaffa säkerhetsproppar till de elektriska kontaktarna. De finns att köpa för några tioöringar i närmaste el-affär. Låt aldrig borddukarna hänga mot golvet i snibbar när det finns krypande småbarn i huset. Vips är babyn där när mamma vänder ryggen till och drar både porslin och den varma maten över sig. Var försiktig när ni stryker och se efter hur strykjärnssladden hänger. Drar den lille över sig strykjärnet kan han även få svåra krosskador. Brännskador till följd av lek med tändstickor är egendomligt nog inte så vanligt. Men döden lurar på den i leken trollbundne småtingen... Och inte bara på honom utan den hotar också föräldrar, syskon, grannar och hus. Så lägg undan tändsticksaskarna på ett säkert ställe där inte barnen kommer åt dem.

FALL FRÅN FÖNSTER

är en allt för ofta förekommande olyckshändelse och varje vecka råkar två—tre barn ut för detta. Förbluffande många av dem klarar livhanken, men inte alla... Här bär i viss mån den moderna familjebostaden skulden. Fönsterhakarna är som regel för okomplicerade och lätta att peta upp för ett nyfiket barn. Ordentliga säkerhetsspärrar finns i markna-

Köper vi standard på barnens bekostnad?

både socialassistenten och barnpsykologen, om det är så att bilköpet tvingar mamman ut i förvärvsarbete under den tid då barnen som allra mest behöver henne — dvs. från födseln och upp i treårsåldern. Enligt den moderna psykologins rön är ju detta en mycket viktig period i ett barns liv, en period då den nära kontakten med modern är av avgörande betydelse för barnets karaktärsdanning.

Går barent miste om denna viktiga kontakt för att familjen vill ha bil eller något annat som kräver större inkomster, ja, då måste man säga att standarden köps på barnens bekostnad, menade barnpsykologen, som var fullt klar över att det finns andra anledningar till småbarnsmammornas förvärvsarbete än bilköp. Och därtill kommer att en god ersättare för den biologiska mamman kan ge barnet den känslolokontakt det behöver för att utvecklas till en lugn och harmonisk liten människa. Vad som skulle behövas är alltså flera mindre daghem där personalen kan ägna barnen en mera individuell omvårdnad än vad som är möjligt på de stora daghemmen. Bättre fart på försöksverk-

samheten med de små daghemmen för 6—7 barn är i sanning ett aktuellt kvinnokrav.

Estradsamtalet mynnade ut i de ensamma mammornas eviga dilemma: Hur klara den dubbla rollen som ensam familjeförsörjare och förälder? Här är det sannerligen inget standardjäkt som driver mamma ut i förvärvsarbete, utan den tvingande nödvändigheten. Självklart kom man också in på det ständiga bekymmer som uppstår när barnen blir sjuka och mamman måste stanna hemma från arbetet. Inte nog med oron för det sjuka barnet utan det blir mindre pengar i avlöningskuvertet samtidigt som utgifterna som regel ökar i samband med sjukdomen.

För den ensamma mamman finns det absolut inget val. Hon måste arbeta även under den där viktiga perioden av barnens liv. Hur skulle det vara om samhället gav dessa mödrar rätt till arbete på deltid med kompensation för inkomstbortfallet? Och varför skulle inte dessa mödrar kunna få ett belopp som åtminstone motsvarade deras egen sjukpenning när de tvingas vara hemma och sköta sjuka barn? Det var frågor som ställdes vid estradsamtalet och svaret kunde bara bli ett: Det här är krav som vi allesammans måste arbeta för.

Både bilen, TV:n och sommarstugan kom lite i skymundan inför dessa väldiga problem och vi skulle tro att debatten därmed kom att spegla de rätta proportionerna i frågeställningen.

B. J.

Inte minst med tanke på de senaste årens diskussioner om svenskens förmenta ha-begär ifråga om bilar, sommarstugor, TV-apparater och dylika ting, så var Stockholmsdistriktets estraddebatt den 8 mars kring temat »Köper vi standard på barnens bekostnad?» mycket intressant.

På estraden hade man placerat en barnpsykolog, en socialassistent, en lärare, ett par mammor och ett ortsombud för de statliga bostättningslänerna. Alltså idel sakkunnighet. Nå, vad kom man då fram till? Blir det barnen som får sitta emellan när mamma och pappa köper bil? Ja, svarade

den men standard i våra bostäder är de inte. Man kan med all orsak fråga sig varför? En familj består ju oundersägligen även av barn, men detta enkla faktum tycks herrar arkitekter och byggmästare förbise. Köp de fönterhakar som finns i marknaden. De är garanterat »barnsäkra» och billiga och även lätta att montera.

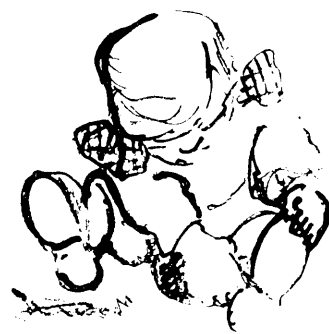
DRUNKNINGSDÖDEN

vet vi alla hur ofta den förekommer. Och sommartid kan inte nog betonas hur viktigt det är att inte lämna de små utan tillsyn i närheten av vattendrag. Men tragiskt nog kräver den även sina offer i hemmen... Lämna aldrig den lille ensam i badkaret. Många förfärliga tragedier har hänt när mamma varit borta några sekunder. Det ringer på dörren eller i telefon och hon rusar tanklöst iväg för

att svara. Det kan hända en olycka då.

De olycksfall som här relaterats hör till de vanligare. Men otaliga andra faror lurar också på den lille. Tänk på att hålla saxar, knivar och syattiralj förvarade på sånt sätt så att inte de små kan komma åt dem i oövakade ögonblick. Täck över brunnar och gropar på tomten. Undersök barnens leksaker. Många av dem kan vara försedda med lömska nålögon eller vassa kanter. Och låt dem inte få tag i plastpåsar. Det har förekommit fall då småbarn trängt dem över huvudet och kvävts.

Iakttoges de försiktighetsåtgärder som rekommenderats här skulle många små liv sparas och ytterligare många fler slippa plågor och smärtsamma behandlingar. Tänk över detta faktum. Det kan vara ert barn det gäller...

Störst bland de utländska grupperna var den svenska, som här ses på sin marsch mot London.

Maud Sundqvist:

Stockholm – Aldermaston – London

En påskuppmarsch mot kärnvapnen

Som en löpeld gick förra våren meddelandet genom pressen om hur en mängd engelsmän gått från London till Aldermaston för att demonstrera mot kärnvapen. Målet var inte valt av en slump — i Aldermaston ligger det institut, där forskningen för att framställa allt effektivare förintelsevapen försiggår. När vi sexton svenskar nu i år, då marschen upprepades i omvänd riktning, deltog kunde vi kasta en blick på de skinande fina byggnaderna och skylten vid vattenbassängen — »badning förbjuden» — ungefär som vid våra egna förorenade vattendrag. Men här vid Aldermaston är ju föroreningen av annat och ödesdigrare slag.

Det var denna gång betydligt fler, som slutit upp i detta flera kilometer långa protesttåg, som under påsken ringlade sig fram genom det gröna England, där fruktträden redan börjat blomma. Och det var en synnerligen brokig skara i flera avseenden. Till det yttre stack givetvis de mer studentikosa inslagen i ögonen och lockade pressfotograferna till synnerligen pittoreska bildsidor. Inslaget av

studenter — och ungdomar i allmänhet — var påtagligt kraftigt, vilket kanske är rätt förklarligt med tanke på, att det ju inte är en föraktlig

»Kvinnornas fredskaravan», som ägde rum i somras och som besökte 13 länder, fick man en påminnelse om. I mitten (ansiktet är tyvärr skynt) märks Dora Russell, karavans ledare.

Till påsken reste 16 ungdomar från Sverige för att delta i den 85 km. långa protestmarschen mot atomvapen som gick från Aldermaston till London. Bland dem var också två SKV-medlemmar: Maud Sundqvist, Stockholm och Margit Andersson, Göteborg. Det blev en strålande uppmarsch, en mäktig manifestation mot kärnvapnen. Här berättar Maud Sundqvist om den.

idrottsprestation att klara av de närmare tio mil, som vi traskade i skiftande väder.

Men även ifråga om deltagarnas hemvist i olika skikt var schatteringarna rika. Man kunde se banderoller och plakat från ett tiotal universitet, många grupper från labour party och den kooperativa rörelsen, metodister, kväkare, brittiska fredskommittén osv. Huvudparten banderoller bar inskriften »campaign for nuclear disarmament» — kampanjen för kärnvapennedrustning. Det hade kommit grupper från hela England, Skottland, Wales och Irland.

Dessutom var det i år ett rätt kraftigt internationellt inslag, som engelsmännen själva uppenbarligen glädde sig mycket åt. En stor grupp deltog från Västtyskland och likaså från Frankrike och mindre grupper från Holland och Schweiz. Men svenskarna var talrikast. Roligt var att notera den allmänna förvåningen och uppskattningen bland folk, när de hörde att vi kommit enbart för att delta i marschen — att det finns människor som är tillräckligt »tokiga» att an-

Vid Trafalgar Square väntade 15.000 människor på det 8 km långa demonstrationståget. Tre timmar tog inmarschen . . .

vända påskan till tre dygns tågresa och fyra dagars landsvägsmarsch! Men är det inte väldigt upmuntrande, att en sådan manifestation som denna kan vinna ett så spontant gehör bland svensk ungdom — för det var ju huvudsakligen ungdomar, den yngste var sexton år. Kanske också en

En rast i den långa marschen. Det var många unga makar som gick den långa vägen med sin yngste i barnvagn.

tankeställare åt dem, som menar att svensk ungdom är ointresserad av politik, bortskämd och allt vad nu ungdomens belackare brukar hävda. Äldst i laget var väl vi två SKV-are, Margit Andersson från Göteborg och jag, och den socialdemokratiska kvinnoklubbist som deltog.

Men trots så skiftande åldrar och trots den politiskt och ideologiskt så skiftande sammansättningen, svetsades vi allihop snabbt samman till ett gäng med det glada humöret och utålligheten i topp.

Likadant var det med tåget i sin helhet, som med sång och musik drog fram över Englands kullar och genom städerna, som kantade vägen som ett radband. Och de människor, som kantade vägarna och viftade och applåderade, möttes med glada tillrop och solvargsgryn av liknande barfotagångare med skavsår och blåsor och lindor kring fötterna. Typiskt var väl, att svenskarna utifrån »i sommarens soliga dagar» uttömde hela det svenska visförrådets »soliga» visor, när regnet strömmade ner och alla var dyblöta in på bara kroppen. Och klarinettisten i tågets dixielandband satte plastfodral på instrumentet, The Saints go marching in . . .

Men alla dessa smärre besvärigheter var glömda, när vi tågade in i London. De skavsårsplågade övervann linkandet, och tusentals människor

strömmade till tåget. Och Londons gator var kantade av människor, så vänliga och hjärtliga att alla vaneföreställningar om stela engelsmän sopades undan med ett slag. I timmar stod de där, medan kilometer efter kilometer av demonstranter lågade förbi. Över åtta kilometer långt var tåget, när det till sist nådde fram till Trafalgar Square, tre timmar tog hela inmarschen på den till trängsel fyllda platsen, där ledande personer ur den politiska, religiösa och fackliga världen liksom framstående vetenskapsmän talade. Där antogs till slut ett niopunktsprogram för kärnvapenförbud, som överlämnades till utrikesdepartementet (av författarinnan Jacquetta Hawkes — maka till J. B. Priestley), till ärkebiskopen av Canterbury och till labours och det konservativa partiets högkvarter.

Med denna imponerande manifestation i hjärtat kunde vi sedan återvända hem med starka intryck av hur mycket som förenar oss alla i kampen mot atomvapnen och hur nya skaror ständigt ansluter sig till denna nya folkrörelse, som utplånar alla gränser mellan människor och folk . . .

Sittstrejk mot atombeväpning

I Dortmund i Västtyskland har arbetare och arbeterskor genomfört sittstrejker mot den västtyska atombeväpningen och protesterat mot att tillverka material för sådan beväpning. Här en bild från en sådan strejk.

Vi diskuterar:

Hemvårdarinna eller lönekomensation

Här tar en ung mamma till orda, som i grund känner det här problemet, där hon strävar med förvärvsarbete och omvårdnaden av sin lilla treåring. Hon finner Karna Nilsson-Müllers rekommendation om både-och-förnuftig och riktig. Ty det finns jobb som man inte utan allvarliga svårigheter kan stanna hemma ifrån.

darinna som tar sej an barnet när mamman är oundgänglig på sin arbetsplats. Sådant borde höra till den service ett modernt samhälle ger de förvärvsarbetande mödrarna. Sen är det en annan sak när mamman själv har möjlighet att stanna hemma då barnet är sjukt men förlorar sin arbetsinkomst. Då tycker jag verkligen att ersättning bör utgå från sjukkassan. Sjukförsäkringen ska ju omfatta hela familjen och själva sjukvården på sjukhus betalas

ju av sjukkassan också när det gäller barnen. Det borde gå att inarbeta en bestämmelse om ersättning för förlorad arbetsförtjänst åt den yrkesarbetande modern när barnen är sjuka och ingen annan än hon själv kan ta hand om dem.

I n a

För mitt vidkommande är problemet inte främst av ekonomisk natur, om man inte räknar med risken att mista jobbet förstås om man är borta alltför mycket. Och det vill jag inte för allt i världen, för jag trivs med det och chefen är mycket förstående och bussig. Om jag tvingas stanna hemma en dag för att lillan är sjuk så innebär det inte löneavdrag, jag har månadslön och får den ograverad ändå. Nej, problemet är just att det är så svårt att vara borta från arbetet, för det är ingen annan som sköter det under tiden — och det är arbete som måste göras eftersom det är fråga om servicetjänst.

Min lilla unge är placerad på ett mycket bra daghem, hon trivs där och personalen är underbar. Men så blir hon förkyld och då kan hon inte få vara där, även om hon inte är värre därän än att hon kan vara uppe. Och då sitter jag i klämman. Det har hänt att jag ringt stan runt till släkt och bekanta för att få någon att ta hand om henne under dagen — och misslyckats. Vid flera tillfällen har det hänt att chefen varit bortrest just när en sådan där malör inträffat och jag har ensam ansvaret för jobbet. Då kan man inte stanna hemma helt enkelt.

Det är därför jag är helt överens med Karna Nilsson om att det måste finnas möjligheter att få en hemvård-

Ja visst gör det ont

av Karin Boye

*Ja visst gör det ont när knoppar brister.
Varför skulle annars våren tveka?
Varför skulle all vår heta längtan
bindas i det frusna bitterbleka?
Höljet var ju knoppen hela vintern.
Vad är det för nytt som tär och spränger?
Ja visst gör det ont när knoppar brister,
ont för det som växer och det som stänger.*

*Ja nog är det svårt när droppar faller.
Skälvande av ängslan tungt de hänger,
klamrar sig vid kvisten, sväller, glider —
tyngden drar dem neråt, hur de klänger.
Svårt att vara oviss, rädd och delad,
svårt att känna djupet dra och kalla,
ändå sitta kvar och bara darra —
svårt att vilja stanna och vilja falla.*

*Då, när det är värst och inget hjälper,
brister som i jubel trädets knoppar,
då, när ingen rädsla längre håller,
faller i ett glitter kvistens droppar,
glömmer att de skrämdes av det nya,
glömmer att de ängslades för färden —
känner en sekund sin största trygghet,
vilar i den tillit som skapar världen.*

En sextett som på allvar går in för yrkesutbildning, tre av dem för övrigt i yrken som man sällan eller aldrig förknippat med kvinnligt arbete.

6 flickor bland 174 pojkar — inte kan man påstå att det kvinnliga inslaget i den bilden är överväldigande. Och ändå... På den väg som heter kvinnans erövring av nya arbetsområden är just dessa 3,3 procent av ett elefanttal på 180 vid Sandö verkstadsskola i Ångermanland ett glädjande faktum. Men låt oss berätta.

Sedan ett halvår tillbaka finns det bland eleverna vid Sandö verkstadsskola 6 unga flickor bland 174 pojkar. Och åtminstone tre av dem skaffar sej kunskaper i yrken som vi hittills lärt oss betrakta som enbart »manliga». Skolan har därmed blivit ett slags pionjär på området, ty även om utbildningen i princip stått öppen för både flickor och pojkar så är det först nu som flickorna börjat komma... Och det är duktiga flickor, de här sex — deras meriter ifråga om betyg och praktik ger dem försprång framför många pojkar.

Text och bilder:
Barbro och Tore Claesson

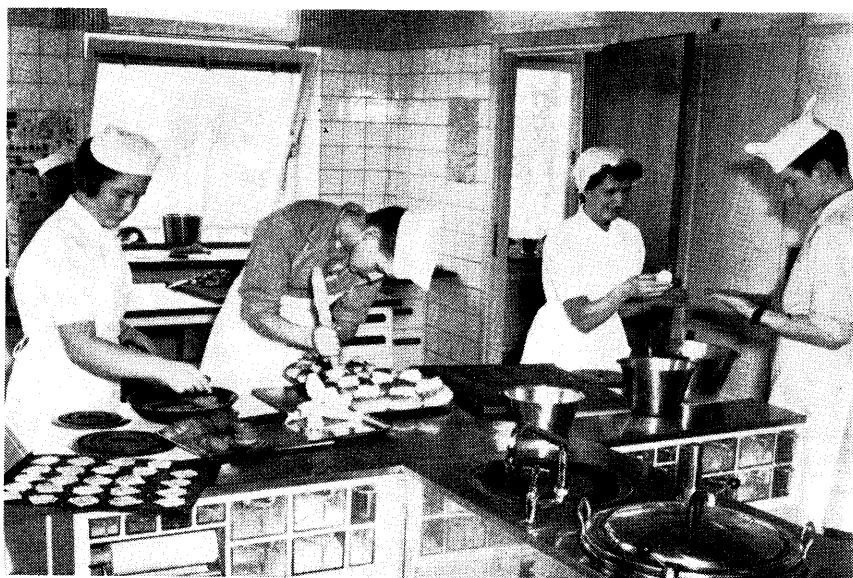
Tre av de sex flickorna skall bli kockar, riktiga kockar som efter färdig utbildning kan ta jobb vid vilken första klassens restaurang som helst. De andra tre har valt yrken där vi inte ännu vant oss vid att se kvinnor. De tre är Margareta Lundgren, blivande målare, tvillingsystern Maritta som utbildar sej till inrednings- och fabriksnickarens yrke och Eva Jonsson som lär till bilmekaniker.

Margareta Lundgren är en pigg fjortonåring, som då vi besökte skolan var sysselsatt med målning av ett källarrum i ett av husen. Alldeles ensam var hon och såg ut att stortrivas. Om hon inte tyckte det var lite märkvärdigt att hon som flicka gav sej in på ett sådant yrkesområde? Frågan besvarades med ett hjärtligt skratt: nej, inte är då det något märkvärdigt! Det är ett roligt arbete och när flickorna börjar komma underfund med hur skojigt det är så blir det många »mälarkluddor» i landet, försäkrade hon.

Tvillingsystern Maritta tycker hei-

Unga PIONJÄRER för nya kvinnoyrken

Kockar tänker de här tre ungdomarna bli som gemensamt strävar i det förenämliga köket under sakkunnig ledning.

Margareta Lundgren är bara 14 år men hon vet vad hon ska bli: målare. Just nu håller hon på att måla källaren.

ler inte att det är något att skriva i tidningarna om att hon tänker bli snickare — och förresten tycker hon inte ens att det är något märkvärdigt att vara tvilling! De båda tvilling-systrarna är för övrigt ganska olika både till sätt och utseende och deras intressen ligger åt skilda håll. Sko-

lans chef, rektor Karl Gustav Dahlvång, berättade att då de sökte till skolan tog han för givet att de ville utbilda sig i samma yrke — men se det ville de inte alls, båda hade de mycket bestämda uppfattningar om vad de skall ägna sej åt!

Eva Jonsson, på avdelningen för bilmekaniker, är den av flickorna som kanske allra bäst smälter in i bilden tillsammans med pojkarna och vi fick också det vitsordet om henne att hon sköter sej som en duktig elev skall göra. Evas far är droskägare, så hon kunde miljön redan innan hon kom till Sandö!

Något särskilt fjäsk för flickorna kunde man inte märka vare sej från pojkarnas eller lärarnas sida, de behandlas helt enkelt som kamrater i en grupp med ett gemensamt intresse: att skaffa sig utbildning i ett yrke som kan ge dem en hygglig försörjning.

Bilmekaniker ska Eva Jonsson bli och en duktig elev är hon, försäkrar rektor Karl Gustav Dahlvång, som vi ser på bilden t. h. och som i sin tur av eleverna får betyget »en ganska kul grabb».

Min fråga till en del av eleverna om vad de ansåg beträffande flickornas löneförmåner efter färdig utbildning — ska de ha samma lön som de manliga kollegerna? — möttes med förvåning av både pojkar och flickor. Det behöver man väl inte diskutera, det är ju självklart att de ska ha! var kommentaren.

Man måste konsekvent gå in för att utrota de fördomar som ännu frodas beträffade »manliga» och »kvinnliga» yrken, framhöll rektor Dahlvång vid det samtal vi hade med honom, och där han berättade att genom den nybyggnad av elevhem som nu pågår kommer möjligheterna att bli betydligt större att ta emot flickor vid skolan — en utveckling som han ansåg mycket glädjande. Och naturligtvis, underströk han, är kraven lika för både pojkar och flickor när det gäller betyg, praktik och dylikt.

— Vi har känt vårt ansvar i en situation då ungdomskullarna växer och svårigheterna att bereda ungdomen sysselsättning ökat allt mera, sade han och fortsatte: Våra resurser är alltså alldeles för små, men vi är glada över att vi från nyåret kunnat utvidga vårt redan tidigare rätt ansträngda program med tre nya avdelningar. Dels har vi fått en helt ny avdelning för utbildning av elektriker och vardera en parallellavdelning för plåtslagare och reparatörer, smeder och svef-

Så firade vi 8 mars

I anslutning till Internationella Kvinnodagen har en rad SKV-avdelningar organiserat offentliga möten eller möten av samkvämskaraktär, dit man inbjudit vår tidnings läsare och vänner. Det har genomgående varit välbesökta och festliga sammankomster, där man inte försummat att informera de församlade om vårt förbunds strävanden och den kamp som i dag föres av alla fredens vänner mot atomvapnen och krigsrustningarna. Många nya medlemmar har också värvats till förbundet vid dessa möten och festligheter.

Vid tre av de offentliga möten som genomförts talade vårt förbunds ordförande, dr Andrea Andreen om atomvapnen och risken för strålningsskador. I Borås, där hon talade den 18 mars för en talrik församling och där hon rubricerat sitt föredrag Vad finns det för skydd mot en atombomb? hade arrangörerna, Borås SKV-avdelning, inbjudit office-rarna vid I 15 till diskussion. Från I 15, som kommit i förgrunden för det allmänna intresset på grund av de planerade atomaskeproven, svarade man emellertid att man inte ville föregripa försvarsministerns svar på interpellationer i denna fråga och för övrigt hade man inte tid att komma, ty det

sare. På det sättet har vi i år kunnat bereda plats för 27 elever mer än vad som tidigare beräknats. Beträffande dessa nya avdelningar kom beslutet i konselj den 30 december och redan i början av januari var vi i gång!

Erfarenheterna har bestyrkt min tidigare uppfattning: att det inte finns några specifikt manliga eller kvinnliga yrken, säger rektor Dahlvång till sist. Både flickorna och pojkarna är duktiga och ambitiösa. Och så underströk han betydelsen av att ungdomen får den utbildning den behöver för att klara sig i det moderna samhället. Det innebär att man ständigt måste vara beredd att »tänka om» — så vi inte kommer efter i den snabba tekniska och vetenskapliga utbildningen. Och det bör vara självklart att flickorna skall ges samma möjligheter som pojkarna till utbildning och att man medvetet bör stimulera dem att söka sej in på nya arbetsområden.

Se det är ett riktigt ord det!

skulle vara avslutningsfest i läroverkets aula samma kväll för de utryckande värnpliktiga.

En fulltalig publik hade dock infunnit sig till mötet och att Andrea Andreen i sitt tal gav många en tankeställare, därom vittnar värtaligt de referat från mötet som ortspressen påföljande dag publicerade. Inte ens i Borås Tidning, som utmärkt sig för skarpa utfall mot såväl oss som AMSA och andra fredsorganisationer och grupper som motsätter sig svensk atombeväpning, kunde man i det långa utförliga och uppskattande referatet från mötet, finna några av de vanliga glosorna och skällsorden.

Den 7 mars talade Andrea Andreen vid ett välbesökt möte i Ambjörby i Värmland över samma ämne och den 20 mars i Malmö. Vid samtliga möten visades film — i Borås den skakande »I Hiroshimas skugga».

*

I en del distrikt förlades årskonferenserna till tidpunkten kring 8 mars och i samband därmed genomfördes möten och samkväm. Två offentliga möten som särskilt bör nämnas är de som våra avdelningar i Norrköping och Skövde organiserade och med rektor Honorine Hermelin som talare. För dessa möten och konferenser skall vi i korthet redogöra.

*

Norrköpingsavdelningen

hade i anslutning till Internationella Kvinnodagen anordnat offentligt möte den 11 mars med rektor Honorine Hermelin som talare. Ämnet för föredraget, som vann livlig anslutning från den talrika publiken, var samarbetets nödvändighet. Tack vare gott förarbete och direkt inbjudan till en rad kvinnoorganisationer i staden hade man glädjen att hälsa välkomna många kvinnor från andra organisa-

tioner. Mötet präglades av en utmärkt god stämning och rektor Hermelins tal var så inspirerande att man, som en av deltagarna efteråt uttryckte det, »gärna hade suttit hela natten och lyssnat till henne». Medlemmar från Vita Bandet som deltog i mötet inbjöd sedan oss alla att komma till deras nästa möte.

*

Samarbetets nödvändighet

var ämnet för rektor Honorine Hermelins föredrag vid det lyckade möte som SKV-avdelningen i Skövde genomförde den 18 mars och som ägnades Internationella Kvinnodagen. Att mötet blev så lyckat och samlade så många utanför SKV-organisationernas led och många kvinnor från andra organisationer skyles inte minst de goda förberedelserna. Man hade satt upp stora affischer på samtliga affischtavlor i staden, biljetter hade sålts i förväg och man hade inte försummat att annonsera i ortspressen samt, framför allt, att ta personlig kontakt med många kvinnor. Därför var också lokalen välfylld när rektor Hermelin på sitt inträngande och medryckande sätt talade om hur nödvändigt det är att kvinnorna förenar sina krafter till försvar för freden och kvinnornas och barnens intressen. Ty även om vi kan ha olika meningar i andra frågor så har vi dock som kvinnor ett gemensamt intresse av att freden bevaras och att våra och barnens rättigheter inte trampas under fötterna. Här bör och måste vi samarbeta.

Ett trevligt underhållningsprogram, som stadens »revykung» Runo Sundberg stod för, och kaffedrickning ingick slutligen i programmet för det festliga och minnesvärda mötet.

*

Längst uppe i norr

har vi ett av våra största SKV-distrikt, Norrbottensdistriktet. Där hade man samlats till årskonferens i Luleå den 21—22 mars, och ombud från samtliga avdelningar så när som på en deltog. Förbundsstyrelsen representerades av Valborg Svensson.

Konferensen var väl förberedd och därför blev den också mycket god med många och värdefulla diskussionsinlägg. Som var att vänta tilldrog sej de för länet så aktuella sysselsättningsfrågorna det största intresset, men också de inre-organisatoriska problemen behandlades ingående och många goda tips om hur distriktet skall utbyggas och stärkas kom fram. Att SKV-distriktet i Norrbotten är

Utan allan rättfärdighet

Löneklyftan ännu större inom handeln än i industrin

Häromkvällen satt jag och lyssnade till en liten orientering om kvinnornas marsch genom halvtannat sekel: om när de ogifta kvinnorna vid uppnådda 25 tillerkändes rätten att bestämma över sej själva och sitt, dvs. blev myndiga (medan de gifta kvinnorna fortfarande var omyndiga — över dem bestämde mannen i huset), om när kvinnorna fick rätt att bedriva en viss kramhandel och om hur husagan — alltså husbondens rätt att aga inte bara hustru och barn utan också tjänstefolket — hängde med fram till början av detta århundrade. Vi närvarande kunde inte låta bli att dra på munnen — så löjligt tycktes det oss, så fjärran från vår egen värld... Tills plötsligt en hov upp sin röst och sa: »Och vad tror ni senare tidens släkter kommer att tänka om oss när de läser om att vi fick sämre lön för vårt arbete därför att vi var kvinnor?»

Det tål att tänka på... Personligen fick jag redan följande dag anledning att tänka närmare på saken.

*

Från likalönsmotståndarnas sida brukar det framhållas att det är så

statt på god frammarsch är klart och tydligt. Rapporterna från skilda orter om de initiativ som togs för att få myndigheterna att på allvar söka lösa frågan om arbetstillfällen åt kvinnorna och ungdomen visade att våra SKV-kvinnor däruppe tar mycket allvarligt på detta problem och inte tänker slappna i sin kamp för arbete och utkomst i den norrbottniska hembygden. Ett uttalande i syselsättningsfrågan och ett protestuttalande mot den beramade omsättningskatten antogs enhälligt av konferensen.

Värdfolket, Luleå SKV-avdelning, hade på lördagskvällen anordnat ett samkväm som blev mycket vällyckt. Valborg Svensson talade om kvinnornas kamp för fred och framtidskridande, avdelningens sånggrupp underhöll med glada visor, en liten naggande god amatörtrupp framförde en kort pjäs och på några röda minuter hade en flink »auktionsutropare» lyckats fränvinna publiken 195 kronor på en paketauktion — det blev ett gott tillskott till avdelningens kasa. Ja, och så bjöds det på kaffe naturligtvis och en svängom. *Forts. å sid. 18*

sällan män och kvinnor har precis samma arbete, det är därför svårt att ur siffrorna om mäns och kvinnors genomsnittslön få fram den verkliga sanningen. Kvinnorna har sämre yrkesutbildning, mindre kvalificerat arbete och därför får de också sämre lön. Ger man konkreta exempel på hur precis likartat arbete betalas olika får man till svar att det är ju bara enstaka exempel av vilka man inte bör dra för långtgående slutsatser.

Att klyftan mellan mans- och kvinnolönerna i den egentliga industrin under de senaste åren vidgats i stället för att krympa är naturligtvis trist — men på sitt sätt bara ett bevis på hur mycket sämre kvinnornas kvalifikationer är och hur olikartade arbetsuppgifter de båda könen har, säger man. För det är ju bättre ställt där arbetsuppgifterna är precis desamma. Men är det nu det?

Den 9 april offentliggjorde morgontidningarna en del siffror över tillståndet inom handeln baserade på en undersökning som socialstyrelsen gjort. För perioden maj 1957—maj 1958 fick den kvinnliga butikspersonalen ett procentuellt högre lönetilllägg än sina manliga kolleger eller 3,9 procent mot männens 2,7. Trots detta var den genomsnittliga månadslönen för kvinnlig butikspersonal endast 632 kronor medan de manliga hade 934 kronor. Proportionerna är nästan exakt desamma som inom industrin, kvinnorna får ungefär 68 procent av männens löner. När det gäller kontorspersonalen är dock klyftan ännu större: medan den manliga kontorspersonalen kommer upp till en genomsnittslön per månad av 1.261 kronor får den kvinnliga nöja sej med 753 kronor, dvs. att de kvinnliga kontoristerna kommer inte ens upp till 60 procent av de manliga kollegernas löner!

Några kommentarer bara. För att ta butikspersonalen: vad gör det för skillnad om den som står bakom disken är man eller kvinna? Är inte deras arbete lika värdefullt och lika krävande? Om någon särskild diffe-

Det krävs lika mycket av det kvinnliga biträdet som av det manliga, varför skall hon då avlönas sämre?

rentiering äger rum så skulle det väl närmast vara den att kvinnliga biträden är oftare förekommande inom exempelvis dam- och barnkonfektion än manliga. Men är det mera värt att sälja en skjorta än en blus eller ansvarsfullare att sälja en herrkostym än en damdräkt eller en barnkappa? Finge man utgå ifrån priser på dessa varor skulle man snarare tro tvärtom — ty dam- och barnkonfektionen ställer sej då sannerligen oftast dyrare än herrkonfektionsplaggen. För så konsekvent ordnat är det ju inte att de som har de lägsta lönerna får livets nödtorft och goda till billigare pris...

*

Nog kommer framtidens kvinnor att häpna över en sådan grym orättvisa. Och över oss som nöjde oss med det. Eller det kanske vi inte gör? Det finns tecken som tyder på att de senaste årens utveckling med ökad klyfta mellan mans- och kvinnolöner har börjat reta upp sinnena hos dem som i det längsta trodde att man genom överenskommelser med arbetsgivarna skulle kunna komma fram till en lösning. Ska vi våga hoppas på lite hårdare tag i fortsättningen från deras sida som har de yrkesarbetande kvinnornas uppdrag att se till att lönefterkönprincipen kommer bort? *Elisabet*

DEN VISA UGGLAN

En gammal man satt vid sitt bord och drack kaffe. Han drack det inte svart — han tog grädde till. Då flög ugglan förbi.

»God dag, min vän!» hälsade hon.

Men den gamle svarade: »Uggla, du är så ful, ditt ansikte är så motbjudande, du har utstående öron och krokig näsa, du gömmer dej för solen och undviker människorna — hur skulle jag kunna vara vän med dej!»

Då blev ugglan arg.

»För all del, jag ska inte tränga mej på», sa hon. »Men jag kommer heller inte längre att flyga ut över dina ängar om natten och fånga möss. Fånga dem själv du!»

Och den gamle sa: »Hör på den, hon vill försöka skrämma mej! Packa dej i väg nu, innan jag blir riktigt arg!»

Ugglan flög sin väg, gömde sej i en gammal ek och rörde sej inte ur fläcken.

Natten kom. På den gamle mannens äng pep mössen till varandra från sina hålor:

»Titta efter, kära ni, om inte ugglan kommer flygande, ugglan så ful med ansikte runt som ett hjul, öron som står ut och näbb som ett krokigt spjut?»

En annan av mössen svarade:

»Av ugglan syns ej spår någonstans på åkern vår. Vi kan dansa och hoppa hela natten, för här syns varken ugglan eller katten!»

Då hoppade alla mössen upp ur sina hål och sprang över åkern. Men ugglan ropade från sitt näste:

»Hu-hu, gamling! Se nu till att ingen olycka händer; det ryktas att mössen har gått ut på jakt!»

»Så låt dem gå», sa den gamle. »Möss är inga vargar, de river inte mina kalvar.»

Mössen tumlade om på ängen, letade reda på humlornas bon och åt sej tjocka och runda.

Men ugglan ropade från sitt näste:

»Hu-hu, gamling! Se till att inte olyckan blir värre. Alla dina humlor flyger bort.»

»Låt dem flyga», svarade den gamle. »Dem har jag ingen nytta av, de ger mej varken honung eller vax, de bara sticks.»

På ängen växte klöver, men humlorna brummade och flög bort. De såg inte ens åt klöverblommorna och bar inte frömjölet från blomma till blomma.

Men ugglan ropade från sitt näste:

»Hu-hu, gamling! Se till att inte det värsta händer: att du själv måste bära frömjölet från blomma till blomma.»

»Det gör vinden», svarade den gamle — men han började bli funder-sam och kliade sej i nacken...

Vinden ven över ängen, den skakade ner frömjölet på marken, inget av det föll från den ena blomman på den andra; klövern blev inte befruktad och den gamle kunde se att det inte stod rätt till. Klöverblommorna hängde med huvudena.

Ugglan ropade från sitt näste:

»Hu-hu, gamling! Din ko råmar av förtvivlan, hon ber om klöver. Gräs utan klöver är som gröt utan mjölk.»

Den gamle teg, han svarade inte ett ord.

Av klövern hade kon blivit frisk, glad och rund, men nu blev hon mager och det blev också mjölken.

Ugglan ropade från sitt näste:

»Hu-hu-huh, gamling! Tro mina ord: en vacker dag kommer du att underdånigast be mej om hjälp.»

Den gamle var dyster. Att saken skulle ta en sådan vändning, det hade han aldrig tänkt sej. Där satt nu ugglan uppe i sin ek och fångade inga möss. Mössen tumlade om på fältet och letade reda på humlornas bon. Humlorna flydde till andra fält och brydde sej inte om den gamles klöver. Klövern på hans äng blev inte befruktad. Kon blev magrare och magrare när hon inte fick någon klöver. Därför gav hon allt mindre och magrare mjölk. Det blev ingen grädde till den gamles kaffe.

Då gick den gamle till ugglan för att be henne om förlåtelse.

»Fru Uggla, hjälp mej i min nöd. Jag ska alltid hälsa artigt på er bara jag igen får grädde till mitt kaffe.»

Men ugglan i sitt näste rullade med ögonen. »Hu-hu, gamling, ensam kan ingen klara sej», sa hon. »Också för mej är det svårt när jag inte kan fånga dina möss.»

Ugglan förlät den gamle och när natten kom kröp hon fram ur sitt näste och flög ut på ängen för att fånga möss. Mössen blev vettskrämda och skyndade sej ner i sina hål.

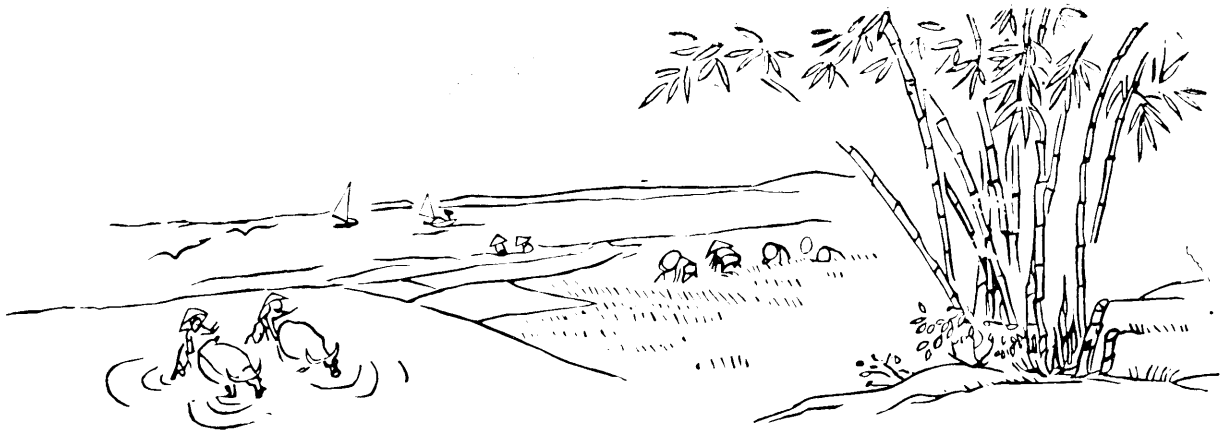
Humlorna surrade på fältet och började flyga från blomma till blomma.

Klövern började färgas röd.

Kon gick på ängen och åt klöver.

Kon gav mycket mjölk och fet mjölk.

Nu kunde den gamle åter dricka sitt kaffe med grädde. Han tackade ugglan varmt för hennes hjälp och de blev åter de bästa vänner.

TVÅ RUPIER

En singalesisk historia av

S. P. Amarasingman

SEETHEVI är en Nalava.

Nalava var parias, ursprungligen livegna som ingick i jordägarnas egendom. I dag är de enligt lagen fria människor, men social jämlikhet är ännu bara en dröm för dem.

Seethevis man är lantarbetare. Hans lön räcker inte till livsuppehållet och på torsdagarna måste hon sälja grönsaker och av den söta toddyn (palmsaften) bereder hon melass. Deras liv är hårt, men ännu hårdare är det att inte ha några barn. De barn hon satt till världen hade alla dött efter några dagar. Fyra gånger hade detta redan hänt henne och hon var förtvivlad.

Efter varje förlossning hade hennes man uppsökt en »parveikar» (fjärrskådare) som samtidigt fungerade som stjärntydare, medicinman och trollkarl, för att utfråga honom om varför ödet förföljde dem så. En del menade att stjärnkonstellationerna inte varit gynnsamma och andra ansåg att deras fiender tillgripit »sooniam» (svartkonster) mot dem. Men vem de än frågade var det ständigt botemedlet alltid: utdrivande av de onda andarna.

När Seethevi för femte gången väntade barn inhämtade hon råd från alla möjliga människor. »Det är ditt öde», sade de, »det kan du inte göra något åt. Men bed innerligt att du denna gången måtte få tur».

Det var bara Ponni som hade ett annat råd. »Lägg in dej på sjukhuset när du skall föda». Ponni var grannens dotter. Hennes man arbetade i elektricitetsverket i Jaffna som hantlangare. Hon hade kommit på besök till byn och också hos henne hade Seethevi sökt råd.

— På sjukhuset? frågade Seethevi förvånad.

— Ja svarade Ponni utan att tveka. Eftersom hon var stadsbo ville hon att de andra kvinnorna skulle anse

henne för en klok kvinna som visste en hel del.

— På sjukhuset för en förlossning? Duger inte vår »kothi» (barnmorska) längre? En bättre finner man inte någonstans.

— Hon kan nog vara bra, men på sjukhuset gör man det bättre.

— Bättre? Vad är det som vår kothi inte gör bra?

— På sjukhuset är allt helt annorlunda. Alla har rena vita rockar på sej, barnmorskorna, sköterskorna, läkarna. Allting som de använder kokar de först.

— Varför skulle man ha rena kläder för ett så smutsigt företag. Det är ju ett vansinnigt slöseri, inser du inte det? Vid sådana tillfällen har kothi sina smutsigaste kläder på sej...

— Jag vet inte varför de gör så, men de påstår att smuts för med sej sjukdomar. Kanske är det verkligen så. Mina båda minsta är födda på sjukhuset och ingen gång hade jag feber efteråt.

— Inte en enda liten smula?

— Nej.

— Konstigt. Jag har aldrig hört talas om en förlossning utan feber. Hur kan en kropp vara feberfri efter sådana smärtor.

— Det vet jag inte, men ingen av de kvinnor som födde på sjukhuset hade feber efteråt. Och det var ytterst sällan någon nyfödd dog...

— Det är ju inte till att tro! De flesta barn dör ju, det är inte många som blir kvar i livet. Min egen mor satte 16 eller 17 barn till världen, men det var bara tre som fick leva. Så är det... Det ligger i sakens natur.

— Jag säger dej ju att det är annorlunda på sjukhuset.

Men Seethevi var redan fast besluten att föda på sjukhuset.

*

Det var inte lätt för henne att övertala sin man. Kothin var hans faster och han var stolt över hennes yrkes-skicklighet. Men slutligen fick dock Seethevi sin vilja igenom. Hon lovade att han skulle få följa med till sjukhuset.

När den gamla kothin fick höra talas om det blev hon rasande. »Varför vill du gå till sjukhuset? Jag är väl inte god nog åt dej längre? Till och med kvinnor ur de högre kasterna kallar på mej när värkarna börjar. Förr tog alla utan undantag min hjälp i anspråk. Nu går de högfärdiga till sjukhuset. Vad gör man där som inte också jag kan göra? Man täljer i folk, dagligen dör hundratals där. Den där förryckta Ponni har förvridit huvudet på dej...»

Också andra sa detsamma till henne men Seethevi fasthöll envist vid sitt beslut.

En dag när hon just höll på att förbereda melassen började hon känna de första värkarna. Hon visste att snart skulle de andra inställa sej. Eftersom hennes man inte var hemma tog hon en moster med sej på den 15 kilometer långa bussresan till Jaffna och gick direkt till Ponni som hjälpte henne att komma in på Sjukhuset.

Där var allt så ovanligt för henne, men strax efter ankomsten satte värkarna in på nytt och hon hade inte tid att tänka på något annat. Det blev en svår förlossning. Man fick ta till bedövning och kejsarsnitt. Seethevi gav livet åt ett friskt och normalt barn.

*

När Seethevi vaknade upp ur bedövningen befann hon sej i en hög säng inne i en stor sal och en sjuk-sköterska satt vid hennes sida. Visande frågade Seethevi:

— Och babyn?

— Den har det bra, det är en pojke.

— Lever han?

— Om han lever — jo det vill jag lova! En präktig pojke, han väger sju pund.

— Gud vare lovad! Och ni är alldeles säkra på att han lever?

— Ja, ja, lugna er bara.

Hon såg sej omkring. Allt var vitt och otadligt rent. Själv låg hon under ett vitt lakan och med ett vitt förband om underlivet.

— Kan jag inte tvätta mej nu? frågade hon. Kothin fordrade alltid att man genast skulle tvätta sej.

— Det är inte nödvändigt, blev svaret. Det har vi redan skött om. Minst en vecka måste ni nu ligga stilla. Sedan kan ni själv tvätta er när ni känner er bättre...

— Måste jag bli liggande här en hel vecka? Och varför det? Vem ska ta hand om barnet? Pojken måste ju ha mat. Min man behöver mej därhemma. Vi som arbetar kan inte så där utan vidare bli liggande i sängen en hel vecka, det kan de rika dagdrivarna kosta på sej...

— Nog pratat nu! Det är allt för ansträngande för er...

Sedan märkte Seethevi att hon inte hade sin sari på sej. Bekymrad frågade hon efter den.

— Er sari ligger i korgen därborta. Den är smutsig. Ni får den tillbaka så snart den är tvättad.

— Jag vill ha min sari; det är den bästa jag har...

— Ni behöver inte vara orolig, den kommer inte bort. Men var nu för all del tyst och stilla.

Men hon kunde inte hålla sej lugn.
*

Sköterskan lämnade salen ett ögonblick, och när hon kom tillbaka fann hon barnaföderskan bredvid korgen med smutsvätt i färd med att lösa upp en knut på sin sari.

Sköterskan var arg och upprörd. Hur hade denna kvinna utan hjälp kunnat stiga ner från den höga sängen? Det var ett av de svåraste fall man på länge haft på sjukhuset och läkaren hade gett mycket stränga anvisningar. Hon skrek: »Varför har ni stigit upp? Har jag inte sagt er att ni måste ligga fullkomligt stilla? Vill ni ta livet av er? Är ni galen?..»

— Gräla inte, machiar, bönföll Seethevi.

Först vid ordet »machiar» visste sköterskan vem hon hade framför sej.

Man hör inte det ordet ofta i våra dagar. Bara i de mest efterblivna byarna använder parias detta underdåniga tilltalsord när de talar med någon ur de högre kasterna.

Seethevi darrade för vreden i sköterskans blick. »Jag ville inte göra något illa, men jag hade knutit in några slantar i min sari och jag var rädd att förlora dem. Ser ni, det är alla pengar jag äger. Jag ville köpa något till babyn för det...» Hon hade tårar i ögonen när hon visade fram de två rupierna hon höll i handen. »Förlåt mej, snälla frun, förlåt mej, jag ska aldrig göra så mera...»

Full av rörelse hjälpte sköterskan Seethevi tillbaka i säng.

Också i hennes ögon glänste tårar...

*Förmånserbjudande till
Vi kvinnors läsare:*

3 GODA BÖCKER för både kvinnor och män NU TILL REA-PRIS

MAJ HIRDMAN:

Kamrater utan fana

En levande varm skildring om ett ungt äktenskap i en svår tid. Samtidigt en hyllning till 1800-talets unga och spirande arbetarrörelse.

Har kostat inb. 17:50 **NU endast 8:50**

HANS SCHERFIG:

Idealister

Ett satiriskt avslöjande av mänskliga svagheter och laster, av hyckleri och egoism. En rolig bok.

Har kostat hft. 8:50 **NU endast 5:—**

ANDREA ANDREEN:

Karolina Widerström

Sveriges första kvinnliga läkare

»Framtiden skall minnas Karolina Widerström ej endast som Sveriges första kvinnliga läkare utan främst därför att hon utvidgade hygienundervisningen i vårt land till att omfatta även sexualhygien... Och vilken pionjärgärning var det inte!«

Har kostat hft. 8:50 **NU endast 5:—**

**Gör beställ-
ningen
redan idag!**

**Vid
rekvisition
av samtliga
tre böcker
sändes de
portofritt**

REKVISITIONSBLANKETT

Sändes till SKV, Norrtullsgatan 5, ½ tr.,
Stockholm Va

Sänd mot postförskott

..... ex. Kamrater utan fana à kr. 8:50

..... ex. Idealister à kr. 5:—

..... ex. Karolina Widerström à kr. 5:—

Namn:

Adress:

Postadress:

Jubileumsfest för "VI KVINNOR" i Eskilstuna

— Ja, hej då flickor och glöm inte att Ulla svarar för mandelformar, Gerda för pepparkakor, Ingegärd för sockerkaka och Karin för ministrar!

Så lät det en kväll i början av mars vid busshållplatsen på torget i Eskilstuna, när Maj-Britt svingade sej upp på bussen. Festkommittén hade haft möte.

På Söders ungdomsgård, där SKV-kvinnorna i Eskilstuna med omnejd brukar samlas, stod den 10 mars arrangörerna och tog emot gästerna vid dukade kaffebord. Orden »Fred och Vänskap» och »Välkommen» lyste emot dem från banderoller och på ett särskilt bord låg 10 årgångar av »Vi Kvinnor» uppradade. Ty se det var till vår tidnings och dess prenumeranterns ära festligheten var anordnad.

Avdelningens ordförande, Maj-Britt Ehrnberg, hälsade välkommen och två mycket unga kvinnor, 11 resp. 12 år, trakterade dragspel och mandolin så det var en fröjd. I ett kort anförande knöt Karin Rytterlund an till dagens jubilar, vår tidning, VI KVINNOR, och att tala vackra goda ord om den kan ju inte välla svårigheter. Sedan uppbyggde Anna-Greta oss med sång; det är inga överord när man säger uppbyggde, för så känner man det när Anna-Greta sjunger.

Vid kaffebordet kom alla kakorna Maj-Britt påminde om på torget väl till pass. Ingegärd Barkin hade skrivit en festlig visa till Vi Kvinnors ära, som vi sjöng gemensamt och var mycket glada över. Och så läste Ingegärd Fröding och småflickorna spelade igen och alla var belåtna när vi skildes. (Inte minst belåtna var den av våra nyvärvade prenumeranter som vann tavlan vi lottade ut. Det var det lotteriet som betalade kvällens hyra!) Och hem vandrade vi med tomma bullkorgar och kakburkar.

KAJSA

PS

Medsänder både jubileumsvisan och receptet på »ministrarna». De sistnämnda är mycket goda, och om hur många ministrar kan man säga det?

DS

Våra lustiga ungar

Roliga barnhistorier har många läsare efterlyst och vid norrbottensdistriktets årskonferens nyligen var det en deltagare som föreslog att tidningen skulle utlysa en tävling om bästa barnhistorien. Gärna det, tänkte vi — men så erinrade vi oss att en veckotidning som organiserat en sådan tävling och haft en »sakkunnig» jury till hjälp råkade ut i blåsväder. Det strömmade in massor av protester mot juryns beslut. Roliga barnhistorier som det utdelats priser för lär, om man får tro protestanterna, inte alls ha härstammat från insändarnas lilla Per eller Tommy eller Monica utan vara sådana som publicerats i tidningarna redan när Pers och Tommys och Monicas föräldrar talade »ur barnamun». Och det var ju inte meningen.

För att inte råka ut för den malören har vi alltså vid närmare eftertanke

Och här kommer de goda »ministrarna», som är ett slags wienerbröd, fast enklare att göra, påstår Kajsa.

3 dl mjölk
3 hg smör eller margarin
1 ägg
50 gr jäst
2 msk socker
kardemumma
hackad sötmandel
vetemjöl.

Margarinet fördelas i mjölet och mjölken tillsättes kall. Jästen utröres i lite mjölk och tillsättes. Degen arbetas samman och kavlas sedan ut till en långsmal platta. Man breder kallt smör över och strör på sockret och den skällade och hackade mandeln, rullar samman och skär rätt över i lagom stora bitar. Bäst är att placera dem i små pappersformar. De får jäsas upp ordentligt innan de gräddas i ganska varm ugn. Glaseras före serveringen.

beslutat att avstå från tävlingen — men däremot inte från barnhistorierna. Tvärtom, ni är innerligt välkomna med dem. Det finns väl inte en familj där man inte har muntra minnen av de egna ungarnas omedvetna lustigheter, alltså det vi menar med riktiga barnhistorier. Sänd dem till oss! Varje god historia som blir införd belönas med 5 kronor.

För dagen presenterar vi två och att de är äkta är säkert, för vi hörde dem själva ur barnamun. Och även om de inte är värda en femma så är de väl värda trycksvartan...

EN FÖRMODAN

Bland de väntande i kön vid busshållplatsen märktes en ung man i sjö-officersuniform och en mycket ung man med sin mamma. Den lille betraktade ihärdigt den ståtliga officeren och till sist kom det andfått och ivrigt:

— Mamma, mamma är det där en sjörövar?

*

DÄR FICK HON!

Linje 9 stannade vid Riddarhustorget. En 3—4-årig pojke, som satt i sin unga mammas knä, fick ögonen på Gustav Vasastatyn framför Riddarhuset och spärrade upp dem vid åsynen av landsfaderns märkliga klädsel med tillbakakastad kappa och knäbyxor med krås.

— Mamma, va gör fabbon?

— Det vet jag inte! kom svaret kort och en aning irriterat.

— Mamma, ja vet va han gör — han badar!

Tonen var en grad mera irriterad när hon svarade:

— Nää, det gör han visst inte! Var tyst nu.

Det blev verkligen tyst ett ögonblick och sen kom det triumferande:

— Mamma, mamma, ja vet va fabbon gör! Han bajsar!

*

Alltså, välkomna med historier från era egna eller andras ungar. Adressera dem till VI KVINNOR, Norrtullsgatan 5, 1/2 tr., Sthlm Va. Varje införd historia honoreras med 5 kronor.

Så skönt . . . nu får vi råd att åka utomlands . . .

Årets billigaste utlandsresa blir årets bästa

ÖSTERSJÖVECKAN hålles i Rostock med omgivningar vid Tyska demokratiska republikens östersjökust. I »veckan» deltar människor från alla östersjöländerna och Norge. Östersjöveckans program är omfattande: stort festprogram, teaterföreställningar, industri- och jordbruksmässor, idrottstävlingar med deltagande av europaeliten i bland annat simning, allmän idrott, boxning, fotboll, handboll, brottning, segling, volleyboll m. m., fiskarfester, vattenfyrverkerier m. m. De härliga och vidsträckta badstränderna står till fritt förfogande för veckans besökare.

Från Sverige inbjudes 1.400 deltagare. De indelas i tre prisklasser:

1. Inkvartering i hotell och pensionat i dubbelrum. Moderna bekvämligheter. *Pris 135 kronor.*

2. Inkvartering i ungdomshem och ungdomsgårdar. Flera bäddar i varje rum.

Pris 115 kronor.

3. Tält på välinredda campingplatser. Tält med säng och madrass gratis. Egna tält kan användas.

Pris 100 kronor.

ANMÄLNINGSBLANKETT

Insändes med anmälningsavgiften — 25 kr — till Svenska Kvinnors Västerförbund, Norrtullsgatan 5, Stockholm Va. Postgiro 5 13 23.

Namn:

Titel:

Adress:

Jag önskar deltaga i den prisklass jag förprickat i rutan.

PRISKLASS { I
II
III

Priserna innefattar resan från Trelleborg och tillbaka och samtliga viseringskostnader. Gratis inträde till alla festarrangemang under veckan.

Motorfordon kan medföras på egen bekostnad.

Växelkurs: en D-mark = 1:23 sv. kr.

SÅ FIRADE VI 8 MARS

Forts. fr. sid. 13

Smålandsdistriktet

höll sin årskonferens i Huskvarna den 8 mars, med deltagande av fru Rut Adler, Göteborg, som inledde diskussionen med en resumé över »Kvinnans två roller». Det blev en livlig diskussion, ty de problem inledaren rullat upp är sådana som ligger oss alla nära. Bland de beslut som fattades var också att till hösten anordna en studiekurs i distriktet och avdelningarna uppmanades att i god tid inkomma med förslag om vilka frågor de där särskilt vill

ha behandlade. Ett uttalande mot svensk atombomb antogs.

På kvällen den 7 mars hade Huskvarna SKV-avdelning anordnat ett inbjudningsmöte i anslutning till Internationella Kvinnodagen och med anknytning till Världsfredsrelsens 10-åriga verksamhet. Kvällens talarinna, Rut Adler, hade betitlat sitt tal »Från Stockholmsappellen till AMSA». Hon erinrade om Internationella Kvinnodagens betydelse, om fredskrafternas tillväxt i vårt eget land och internationellt, och den kamp som föres mot atomvapnen. Den innerliga värme som präglar hennes framställning kvarlämnade

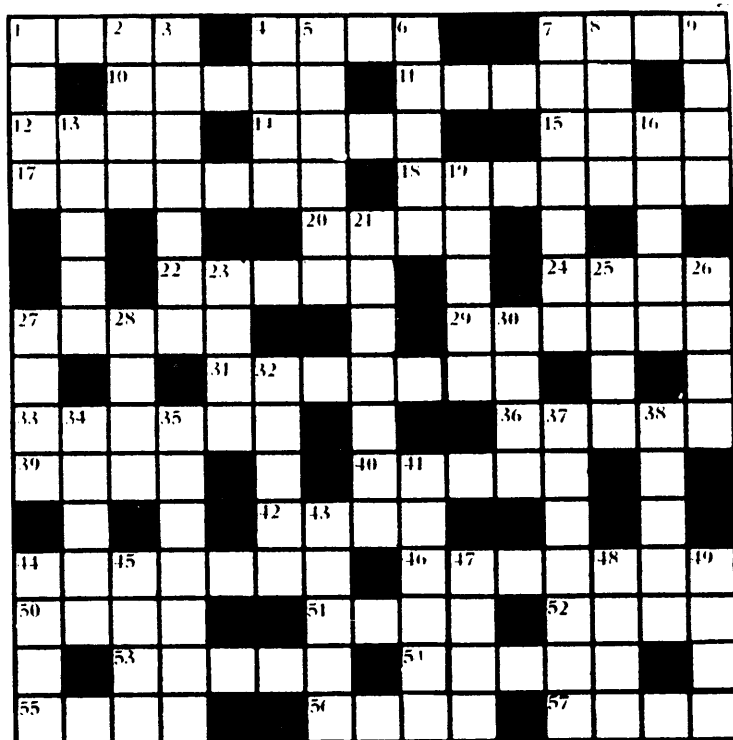
ett outplånligt intryck hos åhörarna.

Programmet i övrigt upptog musik och allsång, ett kåseri kring »Ett solvarv» beledsagat av färgbilder och, naturligtvis, ett festligt dukat tebord.

På inbjudan

av vårt systerförbund i Tyska demokratiska republiken har två SKV-kvinnor under 14 dagar vistats i TDR i samband med 8-marsfirandet. De två är Aina Engdahl, Jönköping, och Gunn Skoog, Borlänge. Deras skildring av den intressanta resan måste av utrymmesskäl överstå till nästa nr.

KORSORD NR 4

VÅGRÄTA ORD:

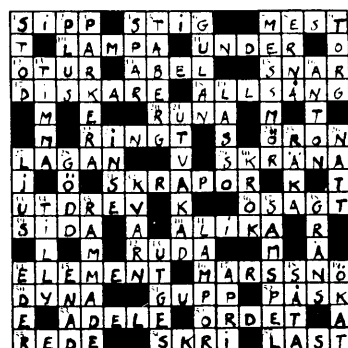
1. Består mest av gräs.
4. Sådan sten är dyr
7. Klumpig
10. Inte vi
11. Ropas det ofta på där småbarn finns
12. Skena
14. Gäller farten på sjön
15. Inget vackert ord ihop med vinning
17. Nunor
18. Strävar väl inte bara konstnärer att bli
20. Kindpust
22. Kan man göra av rädsla
24. Puder
27. Anger mängden
29. Hög kosacktitel förr
31. Är det som växer
33. Blir växeln som inte inlöses
36. Något för såriga läppar
39. Binder samman
40. Fornnordisk hög titel
42. Kallas ofta vårt fosterland
44. Har väl inte lika fett bete som sina systrar på slättlandet
46. Finns i varje hem
50. Också en fornnordisk titel
51. Är resten
52. Både färg och flicknamn
53. Detta är också ett flicknamn, fast inte så vanligt
54. Hör till grammatiken
55. Gör inte dalmasen
56. Den användes i skördearbetet
57. Både ombord och i spökhistorierna.

LODRÄTA ORD

1. Flicknamn
2. Kan ha till uppgift att skydda

4. Framför nöt ett grovt skällsord
5. Förvaringskärl
6. Från
7. Bör man göra goda idéer i verkligheten.
8. Gjorde den bäste
9. Sådana råd är dyra säger ett talesätt
13. Den skall snart blomstra
16. Brukar inte den sparsamme göra

Lösning till korsord 2

PRISTAGARE

- 1:a pris: Esther Wahlund, Gjutargat. 12, 1 tr., Stockholm K.
- 2:a pris: Gerda Rothén, Gislaved.
- 3:e pris: Hildur Johnsson, Ö. Prinsgatan 18, Karlskrona.

19. Blir många möbel med åren
21. Ursinnig
23. Det hela
25. Får skuld för mycket
26. Tecken på missbelåtenhet
27. Löps det när ilskan kvävt förståndet
28. Stilla
30. Prov
32. Bör uppfostran också vara
34. Kallas också veka livet
35. Rev
37. Är den som uppnått 12 månaders ålder
38. Det måste man
41. Gjorde 21 lodrätt
42. Är A och även Ö
44. På babyns huvud
45. Annat ord för avse
58. Försäkra
49. Behövs ibland när jobbet är tungt.

Vi gratulerar

Den 2 maj fyller fru Valborg Eriksson i Tärendö 80 år.

Hon föddes i Viborg i Finland. Som tjugoför år emigrerade hon till Amerika, där hon träffade svensken och gruvarbetaren Simon Eriksson och gifte sig med honom. Efter några år reste makarna till Sverige och skaffade sig ett litet jordbruk uppe i norr. I det hemmet växte fem barn upp.

I hela sitt liv har Valborg Eriksson varit en duktig och arbetsam människa som få, skicklig i vävning och handarbete och med god hand har hon styrt hem och familj. Fortfarande sitter hon gärna vid sin vävstol, ty trots sin höga ålder är hon vid god hälsa och har ett strålende humör. Hon har varit ivrigt verksam inom arbetarrörelsen och deltagit aktivt i många behjärtansvärda hjälpaaktioner där det gällt att bistå dem som haft det svårt — både i vårt eget land och i andra länder. Vår tidning har alltid legat henne varmt om hjärtat, många nya läsare har vunnits för den tack vare hennes energiska arbete.

Vi gratulerar varmt på högtidsdagen och hoppas att du, kära Valborg Eriksson, ska få ha hälsa och kraft i behåll i många år.

Red.

Utan framtid?

Två mycket bedrövade och villrädiga mammor har berättat om de svårigheter det möter för barn med mindre goda avgångsbetyg från skolan att få arbete eller yrkesutbildning. Svårigheter är för övrigt för lite sagt — sanningen är den att alla portar tycks vara stängda för dem. Det handlar inte om dåliga uppförandebetyg i någotdera fallet; saken är den att de båda barn det här gäller gått i hjälpklass. Och nu finns det ingen hjälp för dem längre. Med betyg från hjälpklass kommer man inte in någonstans. För att komma in vid yrkesskola måste man tvärtom ha mycket goda betyg, för där sovrar det ordentligt, det är ont om platser. Och på arbetsmarknaden är det likadant: den stackare som inte har någon yrkesutbildning och bara ett hjälpklassbetyg att visa upp vill ingen ha.

Och nu undrar de här mammorna och jag med: är det inte fel någonstans? Att man inte kan tvinga privata arbetsgivare att ta in ungdomar utan yrkesvana det vet vi ju, så dem kan man lämna utanför räkningen. Men yrkesskolan? Nog kan det väl bli en bra arbetare eller arbeterska av en ung människa även om hon inte haft så lätt för sej i skolan när det gällt att inhämta teoretiska kunskaper? (Annars skulle ju också hjälpklasserna vara meningslösa!) För vad kan det bli av en människa om hon inte får lära sej ett yrke och om ingen vill ge henne ett arbete?

Det handlar ju inte om sinnesslöa barn, bara om barn som haft svårt att följa med i undervisningen i en vanlig klass och som man — för att hjälpa dem! — placerat i hjälpklass. Ska sedan skolbetyget bli en slä som spärrar alla dörrar för dem? Är det på det sättet, då måste man nog pröva om hela systemet med hjälpklasser. Är det för övrigt nödvändigt att det ska stå »hjälpklass» på betyget?

De här båda mammorna, som är bedrövade för sina barn, försäkrar båda att det är rara och värltade barn. I det ena fallet gäller det en flicka och mamman säger att hon är så händig hemma med hushållssysslor och så bussig mot småsyskonen att man aldrig haft annat än glädje av henne, även om det naturligtvis var lite bekymmersamt när det visade sig att hon hade svårt att följa med i skolan. Men aldrig kunde man väl tänka sej när man fick utmålet för sej fördelarna av att flytta över henne i hjälpklass, att detta beslut i verkligheten innebar att det sattes en mindervärdestämpel på flickan för alla tider. Det är obarmhärtigt, anser flickans mor, och det anser också

Brita

Skall vi åter bli...

Forts. fr. sid. 3

ten till krig måste fastslås, rustningsindustrin får säga vad den vill.

Ovillkorligt kommer Heidenstams hymn till solen i mina tankar:

Du sol som uppenbarar
din makt i minsta plantas saft,
Giv oss din ljusa skaparkraft
så länge dagen varar.

Ada Nilsson

P. S.

Torsdagen den 12 februari talade återigen civilförsvarets representanter, denna gång om Skydd mot radioaktiv strålning. Det var om möjligt ännu mera beklämande än »Vi går under jorden». Fyra eller fem herrar talade, glada och fryntliga, om hur folk — särskilt landsbygdens folk — skulle förhålla sig vid atombombsnedslag. Man skulle hastigt kräla uteder jorden ner i sitt källarium. Detta skulle vara utrustat med radio samt matvaror för c:a 8 dagar, tills dess en radiosignal kungjorde att man »utan fara» kunde krypa upp igen.

Men vilken värld kommer man då ut i? Det fick man ej veta.

Civilförsvarets herrar liknade ivriga, bestämsamma pojkar som leker med tennsoldater, utrustade med alla möjliga vapenslag. Och detta händer i den kultur, som föddes en natt då änglar sjöngo:

Ära vare Gud i höjden, Fred på jorden och människorna en god vilja.

D. S.

I Segeltorp

talade författaren Karl Otto Zamore söndagen den 5 april vid ett fredsmöte anordnat av SKV-avdelningen på orten. De inbjudningar arrangörerna sändt till kvinno- och andra intresserade organisationer på platsen hade livlig hörsammats, så att det var en talrik publik som infunnit sig till mötet och lyssnade till författaren Zamores redogörelse för den kamp fredens vänner för mot atomvapnen och krigsrustningarna och till hans maning om uppslutning kring fredssträvandena. SKV-kvinnor från hela Stockholms län deltog också i mötet på söndagskvällen, ty distriktet hade tidigare under dagen genomfört sin årskonferens i Segeltorp under god tillslutning och en givande diskussion om de aktuella arbetsuppgifterna.

Svenska Kvinnors Vänsterförbund (SKV)

uppstod år 1931 och har utvecklats ur föreningen Frisinnade kvinnor, som bildades 1914. Det bygger på samarbete mellan olika åsiktsriktningar och har därvid alltid hävdat sin tro på kvinnornas särskilda uppgift för fredens sak och sin övertygelse att samhället måste omdanas till att motsvara även de kvinnliga medborgarnas behov.

SKV är sedan maj 1946 svensk sektion av Kvinnornas Demokratiska Världsförbund (KDV), som omfattar över 200 miljoner kvinnor i 80 länder. KDV och dess nationella organisationer kämpar för att vinna och praktiskt förverkliga kvinnornas rättigheter: rätt att rösta och att väljas, rätt till arbete, till lika lön för lika arbete och till befordran; rätt till undervisning och yrkesutbildning och till social trygghet för moder och barn.

KDV och dess nationella organisationer kämpar för att tillförsäkra alla barn ett lyckligt liv i trygghet; undervisning och goda bostäder, hälsovård, sund litteratur, goda fritidssysselsättningar. KDV vill samla all världens kvinnor oberoende av hemort, ras och livsåskådning till försvar av freden.

Tidningen

V I K V I N N O R

Redaktör och ansvarig utgiv.:
VALBORG SVENSSON

I redaktionskommittén:
SIGNE FREDHOLM
BIRGIT JANSSON

*

Utkommer med nio nr per år
Prenumerationspris per år 5 kr
Lösnummer 60 öre

Postgiro: 513 23. - Norrtullsgatan 5, 1/2 tr. Stockholm Va

SVENSKA KVINNORS
VÄNSTERFÖRBUND
Tel. 32 80 96

Tryckeri AB Plantryck, Sthlm, 1959